



ПОЦІЛУНОК.
ТОКІЙСЬКА ЛЕГЕНДА

ГУСТАВО БЕККЕР

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Коли на початку цього століття французька армія зайняла історичне Толедо¹, його ватажки не ігнорували небезпеку, на яку наражалися розселявши свої гарнізони окремо в іспанських містечках, а тому взятися перетворювати на гарнізони найкращі та найбільші будівлі міста.

Після того як вони окупували шикарний Толедський Алькасар Карлоса V², запустили руки до будинку Ратуші³ й, коли там вже не поміщалося жодного солдата, почали захоплювати притулки релігійних спільнот. Таким чином перетворюючи на казарми навіть храми. Саме такий стан речей панував в місцині, де сталося подія, якій присвячую я мою розповідь. Однієї глупої ночі, загорнуті у свої темні військові плащі, на вузьких та пустих вулицях, що ведуть від Пуерта-дель-Соль⁴ до Зокодоверу, з'явилися більше ніж сто драгунів, тих

1 Французькі війська Наполсона увійшли до Іспанії в 1808 році. Жозеф Бонапарт був оголошений королем, але спротив Іспанії не зник й продовжив боротьбу, і в 1814 році французи були вигнані. Вони вчинили велике спустошення в Толедо, де серед інших осквернень вони спалили Алькасар (тепер відновлений) і церкву монастиря Сан-Хуан-де-лос-Рейес.

2 Карлос V, Карл V, син Філіпа Бургундського від Хуани (дочки Фердинанда та Ізабелли), онук імператора Максиміліана I, народився в Генті, Фландрія, 24 лютого 1500 і помер у монастирі Юсте, Естремадура, Іспанія, 21 вересня 1558. Він став королем Іспанії (як Карл I) у 1516 р. та імператором у 1520 р.

3 *La casa de Consejos, Casa de Consejos (Ратуша), Casa Consistorial* або *Ayuntamiento*, під різними назвами це будівля, зведена в п'ятнадцятому столітті та перебудована у XVII ст. Має гарний греко-римський фасад у різкому контрасті з готичною архітектурою собору, який стоїть на тій самій площі.

4 Ворота Пуерта-дель-Соль, або Брама Сонця. Чарівні старі мавританські ворота з підковоподібними арками між двома вежами, побудовані близько 1100. Це одне з найбільш дивовижних і красивих пам'яток Толедо.

самих високих, пихатих та кремезних, про яких нам іноді досі з затамованим подихом розповідають наші бабусі. Копита їхніх коней сипали іскрами, брязкіт їхньої зброї та обладунків оглушив самотні вулиці, коли вони зайшли в місто.

На чолі кавалерії був доволі молодий офіцер, він їхав верхи на відстані тридцяти кроків від своїх солдатів і про щось впівголоса говорив з іншим, теж військовим судячи з його вбрання. Цей йшов пішки попереду свого співбесідника, тримаючи однією рукою ліхтар. Здається, він вказував їм вірну дорогу серед лабіринту темних та заплутаних вулиць.

— Буду з Вами відвертим, — казав вершник — якщо місце, де Ви нас плануєте розселити, саме таке, як Ви його описуєте, то краще було б вже нам стати на ночівлю в чистому полі чи посеред якоїсь площі.

— Що ж Ви хотіли, мій капітане? — відповідає йому провідник, що насправді виявився старшиною-камердинером — в Алькасарі нема вже де яблуку впасти; в монастирі Сан-Хуан-де-лос-Рейес¹ ще гірше, в деяких братських келіях мешкає по п'ятнадцять гусарів. Монастир, куди я вас веду, був доволі непоганим місцем. Але десь три чи чотири дні тому впало як сніг на голову: нас атакувала одна з колон, що мандрують провінцією. Ми змогли відсунути їх до монастирських келій і відбити в них церкву.

— Менше з тим, — сказав офіцер після короткої мовчанки, неначе змиряючись з житлом, що їм дісталось за волю долі — краще вже незручне, ніж жодного. У будь-якому

¹ Монастир заснований у 1476 році Фердинандом та Ізабеллою, був присвячений їхньому покровителю Святому Іоанну Хрестителю й передбачалося, що це буде місце їх поховання. Після захоплення Гранади в 1492 році й заснування там королівського мавзолею, Сан-Хуан перестав бути головним об'єктом, і будівництво затягнулося до сімнадцятого століття. Таким чином, будівля, яку починали будувати в стилі пізньої готики, має форми епохи Відродження. Інтер'єр був сильно пошкоджений французами в 1808 році.

разі, якщо буде дощ, а найімовірніше, так і буде, судячи з того, як збираються хмари, краще бути в укритті.

На цьому розмова перервалася. Вершники продовжили свій шлях в тиші, йдучи за своїм провідником аж до невеличкої площі, в кінці якої чорнів силует монастиря зі своєю мавританською вежею, дзвіницею, овальним куполом і своїми нерівними та темними дахами.

— Ось тут ваше місце, — анонсував камердинер звертаючись до капітана. Той віддав наказ кавалерії зупинитися, спішився, взяв ліхтар з рук провідника і пішов у напрямку, що йому вказав сержант.

Оскільки вся церква вже була майже повністю зруйнована, солдати, що займали решту будівлі, вирішили, що двері були не більше ніж забанкою, а тому розбирали їх на дошки: сьогодні — одну, завтра — іншу, аби зробити з них багаття та зігрітися вночі.

А тому нашому молодому офіцеру не довелось ні підбирати ключів, ні зламувати замків, аби потрапити всередину храму.

Під світлом ліхтаря, чиє непевне сяйво губилося серед густої темряви кімнат, тінь сержанта-камердинера відбивалась на стінах у велетенських та фантастичних пропорціях, аж допоки він не обійшов усі закутки церкви, разом з капличками. Як тільки він все оглянув, скомандував солдатам зійти з коней, і як міг почав облаштовувати усім ночівлю.

Як вже згадувалося раніше, церква була майже розтрощена: на головному вівтарі на високих карнизах ще тримався шматок тканини, яким його накрили монахи, коли полишали свій монастир; в деяких місцях виднілися ніші для вівтарних образів, але вже спустошені; в хорах мляве світло малювало чудернацькі образи на модринових² стільцях;

² Рід дерев родини соснових.



Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>